

mener, at der her er Forhold, som virkelig trænger til at undersøges og belyses, for at det kan blive prøvet, om der dog ikke kan træffes en eller anden Ordning. Det falder endnu mere grelt paa et saadant Sted, fordi de Mennesker, som bor der, blot behøver at gaa hen paa en Bakke og se ud over Fjorden for at se en Kirke, paa hvis Istandsættelse Staten har kostet 330 000 Kr., medens man her kommer og siger: I skal gøre dette, I skal vedligeholde en Kirke, som aldeles ikke passer til Befolkningens Tarv; den er alt, alt for stor, men ikke des mindre skal I blive ved at vedligeholde den, vi holder os pænt tilbage.

Jeg mener, at der er baade indre og økonomiske Forhold vedrørende Kirke og Stat, som trænger til en Udredning, saaledes at vi kan komme et Stykke frem ad Vejen mod dette: Kirken sit og Staten sit, at vi kan gøre det i god Fordragelighed og Forstaaelse, og at dette Udvalg, medens der endnu er Ro, kan sidde og forhandle om, hvorledes Forholdene bør ordnes. Vi kunde maaske derved komme et Stykke frem ad Vejen for saa maaske siden at naa til Endemaålet: en endelig Adskillelse. Vi ønsker fra vor Side, at en saadan Forhandling maa finde Sted. Derfor har vi fremsat dette Lovforslag og beder om, at det maa blive behandlet med Velvillie og saaledes, at det kan blive færdigbehandlet i dette høje Ting i Aar.

Inger Gautier Schmit: Da Lovforslaget fik en saa omhyggelig Behandling sidste Aar, havde jeg egentlig slet ikke tænkt det nødvendigt for mig som mit Partis Ordfører at sige noget her i Dag, men forskellige Udtalelser saavel af den højtærede Kirkeminister som af Forslagsstilleren nødvendiggør, at jeg kommer en lille Smule ind paa de Ting, der er draget frem. Den højtærede Kirkeminister og Forslagsstilleren talte begge om en stigende Tilslutning indenfor de kirkelige Kredse til Kravet om at faa nedsat et kirkeligt Udvalg. Dette vil jeg i og for sig ikke bestride, men naar Kirkeministeren samtidig udtalte, hvad Forslagsstilleren jo ogsaa kom noget ind paa, at Forslaget er Socialdemokraternes principielle Standpunkt overfor de kirkelige Spørgsmaal, vil jeg gerne spørge Forslagsstilleren, hvorvidt han tror, at det, som man i de store kirkelige Kredse, som han nævnte, ønsker skal komme ud af Udvalgets Arbejde, er dette, at Socialdemokraterne faar deres principielle Standpunkt overfor de kirkelige Spørgsmaal opfyldt og ført ud i Livet. Se, det er jo Hoved- og

Kærnepunktet i denne Sag, og jeg har altid undret mig over, at man ikke fra de to Partiers Side kunde erkende, at den ene talte i Øst, den anden i Vest. Nu siger den ærede Forslagsstiller, at Tiden mere end nogen Sinde er inde til at gaa til dette Udvalgs Nedsættelse, fordi alle de Spørgsmaal, som han nævnte, var brændende, og jeg skal villigt erkende, at alle disse Spørgsmaal er oppe i Debatten. Men hvis det var saaledes, at det var det radikale Parti, eller det var Venstrepartiet, der gennem en Minister havde foraarsaget, at alle disse Spørgsmaal blev brændende, saa kunde jeg forstaa, at det konservative Folkeparti og Socialdemokratiet tog hinanden i Haanden og sagde: Nu maa vi gøre alt for at faa nedsat et Udvalg, at ikke alle disse Ulykker skal ske. Jeg vil imidlertid minde om, at det er Kirkeministeren og Socialdemokraterne, der har rejst alle disse Spørgsmaal derved, at Rørdam-Løven i Øjeblikket former sig, som den gør, derved, at Skolelovene er forelagt saaledes, at de næsten, synes jeg, rører et Brud mellem Skole og Kirke, og endelig derved, at Lønningerne for Præster ikke bliver hævet og Kirkeskatten bliver lagt, som den gør. Hvorledes kan man ved en nogenlunde logisk Tænkning gaa ud fra, at disse to uhyre modsatte Opfattelser — Socialdemokratiets principielle Opfattelse, der som bekendt giver sig Udtryk baade i Skolelovene, i Rørdam-Løven, i Kirkeskatloven o. s. v., og saa den Opfattelse, det ærede Medlem repræsenterer —, at disse to Opfattelser kan forlige sig, saaledes at man vil kunne komme til et positivt Resultat gennem Udvalgsarbejdet? Det er det, der staar som en fuldstændig Utopi for vore Øjne, og derfor har vi med saa ringe Lyst set paa dette Forslag. Vi ønsker Kirken de bedst mulige Levevilkaar, vi synes, at der gennem Kirkelovene af 1922 er aabnet Udvej for Tilvejebringelse af saadanne Levevilkaar, og vi kan ikke erkende, at de faa Aar, der er gaaet siden da, skulde nødvendiggøre, at man nu begynder at tage hele Spørgsmaalet op fra Grunden.

Det ærede Medlem nævnte en Udtalelse, som jeg sidste Aar var fremkommet med, og som ogsaa den højtærede Kirkeminister fremdrog i Fjor. Jeg har ikke min Tale her, og jeg kan ikke nøjagtig huske, hvordan Ordene faldt, men jeg husker udmærket godt, hvad jeg sagde i denne Forbindelse, og jeg vil meget indstændigt bede om, at man lader være med at drage mine Ord ud af deres Sammenhæng. Naar jeg nemlig sagde, at man skal lade Kirken passe sit og Staten sit, saa sigtede jeg dermed